

Det er netop et Bevis for, at vi ikke, som det blev sagt ved 2den Behandling, ere bestemte Modstandere af Loven eller have villet spille BOLD med den, idet vi netop have gjort, hvad vi kunde, for at faae gennemført, hvad vi ansaa for rigtig. Det er altsaa en stor Misforstaaelse af den ærede Ordfører, der særlig kom ind paa dette. Skjøndt Ordføreren for Flertallet allerede har omtalt Mindretallets Endringsforslag, finder jeg dog Anledning til, da jeg ikke er fuldt tilfredsstillet ved hans Bemærkninger, at knytte et Par Ord dertil. De ville se, at Endringsforslaget til §§ 11, 18 og 44 angaa, at Bøiestrafen skal udgaa. I Forbindelse dermed staar det Forslag, at dersom dette vedtages, skal der indføres en ny Paragraf imellem Paragraferne 26 og 27. Det er den Paragraf, der fandtes i det oprindelige Forslag, og som vi ikke have taget i Betænkning at sætte indordlydende, som den stod der, skjøndt vi ikke ere fuldt enige i, hvad der blev udtalt af den ærede Ordfører, at det er kun de Menige, der skulle være underkastede Bøiestrafen. Netop for at vise, at vi ogsaa her ville strække os saa langt som muligt, have vi ikke gjort nogen Endring her. Hovedindholdet af denne Paragraf er jo, at Arrest i Bøien kun kan anvendes i Krigstid og paa Logt. Jeg kommer dernæst til Mindretallets Forslag til § 121, hvis Hensigt ogsaa er at sætte Paragrafen ind i dens oprindelige Skikkelse. Flertallet har til denne Paragraf stillet et Endringsforslag, som kunde se ud til at være en Forbedring og ganske vist ogsaa er det, forsaavidt det tager Fængsel bort og sætter Trettesættelse i Stedet; men naar vi skulle se, hvorfor denne Trettesættelse skal gives, saa viser det sig, at det er kun, naar Forseelsen ikke er forsællig. Jeg kommer til at omtale dette med et Par Ord. Efter de Udtalelser, vi hørte forleden, blev det jo slaaet fast, at Ingen kunde straffes, uden at Forseelsen var forsællig. Efter dette Endringsforslag er det kun første Gang, at Straffen bliver en Trettesættelse, og det kun, naar Forseelsen ikke er forsællig, men naar den Paagjældende kommer anden Gang, og Forseelsen heller ikke da er forsællig, saa straffes han med Fængsel efter Lovforslaget, saaledes som det vil komme til at foreligge selv med Flertallets Endring. Jeg skal dernæst gaa over til et andet Punkt, nemlig vore Forslag til § 199. Det er den tidligere § 200. Der have vi optaget vore Endringer fra forrige Behandling, dels om, at Bøiestraf udgaa som arbitrær Straf, dels om, at Vand og Brød Straffen helt udgaa. Det har jeg ikke nødig at opholde mig ved. Den Uforstaaelighed, som man vendte tilbage til igjennem hele Forhandlingen sidst fra Flertallets Side, skal jeg lade ligge, thi det er af de smaa Ting at slaa sig op paa, som jeg næsten anser det for uærbidigt at benytte for en saa alvorlig Forsamling. Jeg skal ikke røre vi-

dere derved end blot sige, at jeg haaber, at vi denne Gang skulle være heldigere stillede, saaledes at vi ikke alene have gjengivet vor egen Mening, men ogsaa gjort det saaledes, at det ærede Medlem fra Aalborg (S. Steffensen) og Andre ville kunne forstaa, hvad vor Tanke er, og at, hvis vi skulde være saa heldige, at det blev vedtaget, ligger det saa klart for, at det heller ikke kan blive misforstaaet af dem, der faae at gjøre dermed. Foruden de principale Forslag have vi endvidere stillet nogle subsidiaire Forslag, ligeledes for at vise Smødelommen og gjøre Indrømmelser, saa at vi ikke kunne beskylde os for med BOLD og Magt at ville gjøre Alt for at forhindre Loven, skjøndt det var os vitterligt nok, at, selv om vi havde saadanne Hensigter, vilde det være os aldeles umuligt at sætte dem igjennem. Det er Noget, vi have set fra den første Tid, vi begyndte at forhandle om Forslaget; men for det Tilfælde, at der mulig skulde være Nogle her i Salen, som dog vilde tage Sagen under nærmere Overveielse, have vi ikke villet undlade at opstille disse subsidiaire Forslag. Det første af dem gaar ud paa, at i § 199, 2det Stykke, 2den Linie, udgaa Ordene: „Arrest i Bøien“, og i 3die Linie efter „Vand og Brød“ indsættes: „samt i Krigstid og i Krigstide paa Logt: Arrest i Bøien“. Det misforstaaes vel ikke, at dette betyder, at der ogsaa kan anvendes Arrest i Bøie uden Dom, men kun i Krigstid og paa Logt. — Det andet subsidiaire Endringsforslag gaar ud paa, at der i Paragrafens 2det Stykke, 3die Linie, skal indsættes: „I Krigstid samt i Krigstide paa Logt“ foran „simpelt Fængsel paa Vand og Brød“. Det er akkurat det Samme, der her er Tilfældet, da vi ere nødsagede til at beholde det, have vi troet at burde indskrænke det saavidt muligt, nemlig til kun at anvendes extraordinært. Der er kommet flere Udtalelser om, at det ikke havde videre Betydning med disse arbitrære Straffe, og især har man hørt, at de, der bleve ramte af dem, vare slette Personer, der fortjente Straf, og som man derfor ikke behøvede at være saa pønskindet for. Men dertil vil jeg dog sige, at, naar vi nøre Betæneligheder derved, er det, fordi vi tillægge disse Bestemmelser en saa alvorlig Betydning, at vi mene, at saa godt som Ingen vil kunne undgaa at blive straffet paa meget sødelig Maade, naar han falder i Unaae hos sine Befalingsmænd. Det er især det, der har været Motiv for os til at fastholde den Stilling, vi indtage. Havde vi kunnet opnaa Overenskomst paa noget af de omstridte Punkter, om endogsaa kun paa et enkelt, vilde vi have strakt os videre, end vi have gjort, men alle vore Beskrævelser have været forgjæves, og vore Forsøg have ikke ført til noget Resultat. Vi have derfor nu opstillet vore Forslag ved 3die Behandling og anbefale dem til det høie Things velvillige Overveielse.